

ΣΤΗΛΗ ΠΡΟΣΦΩΡΩΝ

ὑπὲρ πατριωτικῶν καὶ ἀγαθοεργῶν σκοπῶν.

Ὁ κ. Μενέλαος Νεγρεπόντης κατέθεσεν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ «Αἵονος» 4,000 δραχμὰς ὑπὲρ τῶν πτωχῶν ἀσθενῶν τῆς πρωτεύουσας, 3,000 δρ. πρὸς ἀποζημίωσιν τοῦ ὑδραυλικοῦ, ὃν ὁ δήμος τῶν Ἀθηνῶν θέλει καλέσει ἐξ Ἑβρώπης, καὶ 3,000 ἔτι δρ. διὰ τὴν κατασκευὴν τῶν μέχρι θαλάσσης σπονδῶν πρὸς ἐκροήν τῶν ἀκαθαρσιῶν τῆς πόλεως.

Ἡ ἘΝ ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ ΔΙΕΘΝΗΣ ΕΚΘΕΣΙΣ τῶν ἐφαρμογῶν τοῦ ἠλεκτρισμοῦ.

Τὴν 1 Ἰσταμένου μηνὸς ἐγένετο ἐν Παρισίοις ἡ ἐπίσημος ἐκθεσίς τῆς μεγάλης διεθνοῦς ἐκθέσεως τῶν ἐφαρμογῶν τοῦ ἠλεκτρισμοῦ, ἥτις διὰ τὸ πολυπληθὴ καὶ ποικιλώτατα ἀντικείμενα, τὴν ἐν αὐτῇ ἐκτιθέμενα, ἐπισπάται ζωνηρότατον τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ κοινοῦ. Περὶ τῆς ἐκθέσεως ταύτης ἀρῶμεθα ἐκ γαλλικῆς ἐφημερίδος τὰς ἐπομένους λεπτομερείας. Ὁ περιβόλος. ἐν ᾧ ἡ ἐκθεσίς, διαιρεῖται εἰς δύο μέρη, ὧν τὸ μὲν κατέχουσιν οἱ Γάλλοι ἐκθέται, τὸ δὲ ἕτερον οἱ ἄλλοδαποί. Μεταξὺ δὲ πάντων διακρίνονται μάλιστα τέσσαρα τμήματα τὸ τοῦ γαλλικοῦ ὑπουργείου τῶν ταχυδρομείων καὶ τηλεγράφων, ὅπερ εἶνε τὸ εὐρύτατον πάντων τὸ τῆς πόλεως τῶν Παρισίων, τὸ τοῦ ταχυδρομείου τοῦ Λονδίνου καὶ τὸ τῶν σιδηροδρόμων, γαλλικῶν καὶ ξένων. Παρὰ ταῦτα δ' ὑπάρχουσι τὰ τῶν ἰδιωτῶν ἐκθέματα. Καὶ πρῶτον φαίνεται ἀμέσως μέγα ὑπόστεγον ἀνθοκομίον χρησιμεῖον εἰς τὴν πρώην ἀνάπτυξιν τῶν ἀνθῶν· εἶτα, μεταξὺ τῶν γαλλικῶν καὶ ξένων ἐκθεμάτων, πύργος ὑποβασάτων ἠλεκτρικῶν φανῶν συστήματος Meritens, καὶ εἰς τὴν βᾶσιν καὶ περίε τῶν πύργου κρήνη χαλκικότετος, ἥτις δι' εὐφυοῦς τρόπον φωτιζομένη καταμαγεύει τοὺς θεατὰς τῆς ἐσπέρας, παρρουσιάζουσα φωτεινὸν τὸ ὕδωρ, ὅπερ προχέει πανταγῶθεν, καὶ οὕτω παριστῶσα τὸ θέαμα ἀδαμάντων διηνεκῶς ἐξ αὐτῆς ἐκροῦσιν.

Εἰς τὸ ἀνατολικὸν μέρος τοῦ περιβόλου ὑπάρχουσιν αἱ ἐκθέσεις τῶν μεγάλων ἐθνῶν, τῆς Ἀγγλίας, Γερμανίας, τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, ἐν αἷς γίνεται χρήσις τοῦ ἠλεκτρισμοῦ εἰς εὐρύτερον κύκλον. Εἰσέτι δὲν εἶχον εὐθᾶσαι αἱ μηχαναὶ καὶ τὰ διάφορα ὄργανα τοῦ περιουήμου Ἐδίσων, δύο δὲ δλόκληροι αἰθουσαι τοῦ πρώτου πατάματος εἶχον ἐπιφυλαχθῆν πρὸς ἐναποθέσιν αὐτῶν.

Περιεργότατον εἶνε τὸ θέαμα τῶν ἐν τῷ πρώτῳ πατάματι ἐκτεθειμένων ἀντικειμένων, ἅτινα πληροῦσι περὶ τὰς εἰκοσι ἀδας αἰθούσας. Ἐνταῦθα ὑπάρχουσιν αἱ μυρίαί ἐκεῖναι ἐφαρμογαὶ τοῦ ἠλεκτρισμοῦ, ὧν τῶν πλείστων οὐδ' ἀπλὴν κᾶν ἰδέαν ἔχει τὸ κοινόν. Ἐκ τῶν αἰθουσῶν τούτων δύο εἰσὶν ἐσκευασμένα ὅπως παριστάνουσι σημερινὴν κατοικίαν σύγκειται δ' αὐτῇ ἐξ ἀντιθαλάμου, αἰθούσης, ἐστιατορίου, κοιτῶνος, δωματίου ἐργασίας, σφαιριστηρίου, μαγειρείου κ.λ., ἐν πᾶσι δὲ τούτοις λειτουργεῖ ὁ ἠλεκτρισμὸς, ἐξ οὗ καταφαίνονται πᾶσαι αἱ ὠφέλειαι, αἱ ἐξ αὐτοῦ δύναται νὰ καρπωθῆ ὁ ἄνθρωπος εἰς τὸν οἰκιακὸν αὐτοῦ βίον. ἀπὸ τῶν ἠλεκτρικῶν κωιδῶνων καὶ τῶν ποικιλωτάτων σημαντήρων (avertisseurs) μέχρι τοῦ φωτισμοῦ, τοῦ ἀναγκαίου εἰς τὴν οἰκιακὴν χρῆσιν, τοῦ ἠλεκτρικοῦ κλειδοκυμβάλου, τοῦ ἠλεκτρικοῦ πίνακος πρὸς σημεῖωσιν τῶν βολῶν τοῦ κλειδοκυμβάλου, τοῦ ἠλεκτρικῶς κλειομένου σιδηροῦ κιβωτίου.

Ἄλλαχθὺ κείνται τὰ καθαρῶς ἐπιστημονικὰ ὄργανα, ὅσων ἠλεκτρικαὶ στήλαι, θερμόμετρα καὶ ἄλλα ἀπεριόριστοι ἐφευρέσεις, δι' ὧν γίνεται χρῆσις τοῦ ἠλεκτρισμοῦ εἰς τὰς φυσικὰς ἐπιστήμας, τὰς βιολογικὰς, μετεωρολογικὰς, ἀστρονομικὰς, τὴν στρατιωτικὴν τέχνην κ. τ. ἐ.

Ἐν τῶν περιεργότατων μερῶν τῆς ἐκθέσεως, προσελκύνον διηνεκῶς πλείστον κόσμον ἐκ τῶν ἐπισκεπτομένων τὴν ἐκθεσιν, εἶνε αἱ αἰθουσαι, ἐν αἷς ὑπάρχουσι τοποθετημένα τηλεφωνικὰ ὄργανα τοῦ συστήματος Aler, δι' ὧν δύναται τις νὰ ἀκροασθῆ μετὰ εὐκρινείας ἀπιστεῦτου τὰς ἐν τοῖς θεάτροις τῆς Ἐλληνικῆς Κωμῳδίας καὶ τοῦ «Μελοδράματος» γινομένης παραστάσεως. Τῆς διασκευασῆως ταύτης δύναται νὰ ἀπολαύσῃσι εἰκοσιτέσσαρες αὐτοχρόνως ἄνθρωποι· ἤδη δὲ ὁ πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας κατὰ τὴν πρώτην

αὐτοῦ ἐπίσκεψιν ἤδυνήθη νὰ ἀκροασθῆ διάφορα μουσικὰ τεμάχια ἐκτελούμενα ἐν τῷ θεάτρῳ τοῦ μελοδράματος, ὧν ἡ ἀρμονία μετεβιδάζετο μετὰ θαυμαστῆς εὐκρινείας.

Ἄλλαχθὺ πάλιν ὑπάρχουσι τὰ ὄργανα καὶ ἄλλα ἠλεκτρικὰ ὕλικά, τὰ εἰς χρῆσιν τῆς ἱατρικῆς, τοῦ κλάδου ἐκείνου τῆς ἐπιστήμης, ὅστις καλεῖται ἠλεκτροθεραπευτικὴ. Ἐπειτα ἡ γαλβανοπλαστικὴ, τὰ ὄργανα πρὸς ἀκριβεῖς προσδιορισμοῦς, συσκευαὶ πρὸς μετάδοσιν πληροφοριῶν, πᾶσαι αἱ ἐφευρέσεις αἱ περιλαμβανόμεναι μεταξὺ τοῦ οἰκιακοῦ τηλεγράφου καὶ τοῦ πολιτικοῦ τοῦ χρησιμεύοντος εἰς τὴν ἀνταπόκρισιν, τούτεστιν ἡ σειρά τῶν σημάτων τῶν χρησιμεύοντων εἰς τὰς πυρκαϊὰς, τὰς πλημμύρας, τὸν προσδιορισμὸν τῆς ἀλλαγῆς ἐπιφανείας ὕδατος κ. τ. ἐ.

Ἐν τέλει δὲ ὑπάρχει ἰδιαιτέρα ἐκθεσίς, εἰς καταρτισμὸν τῆς ὁποίας συντέλεσαν τὰ μεγάλα ἐπιστημονικὰ ἰδρύματα τῆς Γαλλίας καὶ τῆς ἄλλοδαπῆς, ἥτις παριστάνει τὴν ἰστορίαν καὶ τὴν βαθμιαίαν ἀνάπτυξιν τοῦ κλάδου τούτου τῆς φυσικῆς, ὅστις ἐν διαστήματι ὀλίγων ἐτῶν τοσαύτην ἐκτίσαστο σπουδαιότητα.

Πλὴν δὲ τῆς ἐκθέσεως, ἐν Παρισίοις συγκροτεῖται αὐτοχρόνως Συνέδριον ἐπιστημόνων εἰς τὸν ἠλεκτρικὸν ἀσχολουμένων, αἱ δὲ συζητήσεις αὐτοῦ θέλουσι βεβαίως οὐ μικρὸν συντέλεσει εἰς τὴν διάδοσιν πληθούσι ὠφελίμων γνώσεων καὶ ἰδεῶν, γνωστῶν τῶν μόνον εἰς τὸν περιορισμένον κύκλον τῶν εἰδικῶν ἐπιστημόνων.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Ἐπιστήμη, Καλλιτεχνία.

Ἐπεινετικώτατα κρίνουσιν αἱ γερμανικαὶ ἐφημερίδες τὸ ἔργον τοῦ ὁμογενοῦς ζωγράφου κ. Τακωβίδου, ὅπερ, καθ' ἂ ἐχθρομὴ ἀναφέρει, ἠξιώθη τοῦ πρώτου βραβείου ἐν τῷ ἐξαιρετικῷ διαγωνισμῷ τῆς ζωγραφικῆς ἐν Μονάχῳ. Ὡς θέμα τοῦ ἔργου αὐτοῦ ὁ Ἕλλην καλλιτέχνης ἐξελέξατο, ὡς γνωστὸν, τὴν σκηνὴν ἐκείνην τῆς «Μηδείας» τοῦ Ἐυριπίδου, καθ' ἣν ὁ ποιητὴς παρουσιάζει τὴν δυστυχή τοῦ Κρέοντος θυγατέρα Γλαύκην, ἣ Κρέουσαν ἄλλως καλουμένην, καταβαλλομένην ὑπὸ τῶν φαρμάκων, δι' ὧν ὑπῆρχον ἐγκεχυμένα ὅ τε «χρυσοὺς στέφανους» καὶ οἱ «ποικίλοι γαμήλιοι πέπλοι», οὗς ἡ φοβερὰ αὐτῆς ἀντίζηλος Μήδεια τῇ ἀπέστειλεν ὡς δῶρα διὰ τοὺς μετὰ τοῦ Ἰάσονος γάμου της. Ἡ γερμανικὴ ἐφημερίς «Bayerischer Landbote» ἐξετάζουσα τὴν τεχνικὴν ἐκτέλεσιν τῆς ὑποθέσεως γράφει τὰ ἐπόμενα· «Βεβαίως ἦτο ἀδύνατος ἡ ἐκλογὴ στιγμῆς καταλλήλουτέρας. — Κατατηχομένη ὑπὸ τῶν ὄξτων πόνον ἡ τρυφερὰ νύμφη, νόμφη νῦν τοῦ θανάτου, καὶ ἐκτάδην ἐπὶ κλίμακος τοῦ μεγάρου κειμένη κατευθύνει πρὸς τὰ ἄνω ἀπλανὲς τὸ βλέμμα τῶν ὠραίων καὶ ἀθῶν αὐτῆς ὀφθαλμῶν, ὡς ἡ ὑπὸ αὐτοῦ ἀρπαγεῖσθα περιστερὰ, καὶ ἐπικαλεῖται τὴν βοήθειαν τῶν θεῶν. Ἡ δεξιὰ χεὶρ περιπεπλεγμένη διὰ τῶν ξανθῶν βοστρύχων προσπαθεῖ ἐτι ἵν' ἀποσπάσῃ τὸν δάκρυον στέφανον, ἡ ἀριστερὰ ἐκτείνεται ἐπὶ τῶν μαρμαρινῶν βαθμίδων. Τὰ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἀτάκτως ἐθρῖμμένα κάτοπτρον καὶ βραχιόνιον μαρτυροῦσιν ὅποιον φοβερὸν ἀγῶνα ἠγωνίζετο τὸ θῦμα τῆς γυναικείας ζωλοτυπίας, πρὶν ἰδοκῶψῃ ὑπὸ τὴν ἀδάμαστον δύναμιν τοῦ ὑποκλυθάνοντος ἐγθροῦ. Ἐπειδὴ ἡ Γλαύκη τυγχάνει τὸ ἰδανικὸν κέντρον τῆς ὅλης συνθέσεως, διὰ τοῦτο αὐτῇ διακρίνεται κατ' ἐξοχὴν τοῦ ὅλου. Ὁ Κρέων, τὰ συναισθημάτων τοῦ θεατοῦ ἐν τῷ πίνακι ἐρμηνεύον, φαίνεται ἐκ τῶν ἔσω φοικῶν καὶ βαδίζων πρὸς τὴν Γλαύκην τὴν ἑτέραν τῶν χειρῶν ἐπὶ κίονος στηρίζων. Ὡς ἐκ τῆς γενικῆς ἐν γένει διευθετήσεως καὶ τοῦ φωτός καταδεικνύεται, ὅστερ' ἐπίτηδες κατὰ τὴν τεχνικὴν ἐκτέλεσιν ὁ πατήρ, διότι ὁ καλλιτέχνης συγκεντρῶν ἐν τῇ θυγατρὶ πᾶν τὸ ἐτέλεον, τελειότερον τοιοῦτω τρόπῳ καταδεικνύμενον. Κατὰ τὴν ἀρχὴν ταύτην ἀποφεύγει ὁ καλλιτέχνης, καίπερ ὀδο ζωγραφῆσας πρόσωπα, τὸν ἐνοχλοῦντα Dualismus' ὁμοίως ἐξόχως συμβαίνει καὶ ἐν τῷ ἀριστογραφῆματι τοῦ Cabanel «Adam καὶ Eua», ἐν ᾧ πίνακι, ὡς καὶ ἐν τῷ προκειμένῳ, ἡ γυνὴ παρίστανει τὸ τε ἰδανικὸν καὶ τὸ κυρίως τεχνικὸν τῆς ὅλης συνθέσεως. Πρὸς τὴν ἀκρίβειαν τῆς αἰρῆθιου ἐκπλήξεως καὶ τῆς ἀθῶας χαρᾶς τῆς ἀτυχοῦς νύμφης, πρὸς τὴν ἐν τοῖς γαμήλιοις πέπλοις γενικῶς ἀναγνωριζομέ-

νην αίτιαν του δλέθρου, αντιστοιχοῦσιν ἀρμονικῶς αἱ ἀντιθέσεις τῶν πέριξ ἀντικειμένων. Ἐδῶ δ' ἀναθρώσκων κληνός ἐκ τοῦ ὕπ' ἀνθέων καλυπτομένου τρίποδος, σημειῶν σπενδομένων τοῖς Θεοῖς σπονδῶν ἐπὶ τῇ συναινέσει τῆς πρότερον ἀπειλούσης Μηδείας· ἐκείθεν ἄλλα σημεῖα τῆς φοβερᾶς εἰμαρμένης, καὶ τέλος ἐν τῷ μέσῳ τῶν θυσιῶν, τῆς χαρᾶς καὶ τῶν ἀνθέων ὁ μαυρὸς θάνατος. . . . Τοιοῦτῳ τρόπῳ ὑποτοπάζουσιν ἀλλήλους καὶ ἐναλλάξ ἐν τῇ ἡμετέρᾳ καρδίᾳ, ἐπὶ τῇ θεᾷ τῆς ὄντως δραματικωτάτης ταύτης εἰκόνας, τὰ διάφορα ἐκεῖνα αἰσθήματα, τὰ ὁποῖα ὀφείλουσι, κατὰ τὸν Ἄριστοτέλην, νὰ κινήσῃ «τὸν οἰκτον καὶ τὸν ἔλεον» τοῦ θεατοῦ. Τὸ ἀρχιτεκτονικὸν ἔδαφος (Fond. Hintergrund) τῆς εἰκόνας εἶνε ἱστορικὸν καὶ ξένον τῆς σχολαστικῆς τεχνοπρίας τοῦ Alma Talema. Ἄστοχος ἤθελεν εἶναι ἡ κατηγορία χρήσεως ἰωνικῶν κίονων, καίτοι ἐν τῇ ἐποχῇ τῶν Ἀργοναυτῶν ὁ ἰωνικὸς ρυθμὸς δὲν ὑπῆρχε· τὴν προτιμῆσιν ταύτην ἀποδοτέον εἰς τὴν ἐλευθερίαν τῆς τέχνης. Καὶ βεβαίως· ἡ το ἀναγκαῖα ἡ παράστασις μεγαλοπρεποῦς μεγάρου καὶ ὁ καλλιτέχνης χρᾶται πρὸς τοῦτο τοῖς μέσοις ἐκείνοις, τὰ ὁποῖα παρέχει αὐτῷ μία τῶν λαμπροτέρων ἐποχῶν τῆς ἑλληνικῆς τέχνης· τὰ λοιπὰ κείνται ἐναρμονίως πρὸς τὸ σύνολον· ὁ ἀπλοῦς τρίποδος, ὁ θρόνος, τὸ ἐκ χαλκοῦ κάτοπτρον καὶ ὁ ἱματισμὸς συμφωνοῦσι πρὸς τὴν ἐποχὴν δεόντως. Αὐστηρότατος κριτὴς ἠδύνατο ἴσως νὰ μὴ παρίδῃ τὸ ἐκ μωσαϊκοῦ ἔδαφος. Πρὸς τὸ ὕψηλόν τῆς ὑποθέσεως ἀρμόζει ἐξαιρέτως ὁ ἀπαράμιλλος χρωματισμὸς, τοῦ ὁποῖου ὁ ἐπιτυχὴς τόνος ἠδύνη τὸ μηδαμῶς ἀποκείμενον ὄμμα. Οὐδαμῶς ἐλάσσων καταφαίνεται ἡ δύναμις τοῦ καλλιτέχνου ἐν τῇ λεπτότητι τῶν γραμμῶν καὶ τῇ ἐντέλειᾳ τοῦ σχεδιάσματος. Ἡ ἐν γένει ἐπιμελής ἐπέλεσις ἐν τῇ λεπτομερείᾳ παρομοιάζει τὰς τεχνικὰς ἐκείνας· ἀρετὰς, τὰς ὁποίας τοσοῦτον ἐπιτηδεῖας χαρασσοῖ ἡ γραφίς τοῦ Gabriel Max. Τὴν τοιαύτην τοῦ ὄλου ἐντέλειαν ἀκολουθεῖ καὶ ὁ τρόπος τῆς μαρμαρογραφίας, διότι τὴν μονοτονίαν τῶν τε κίονων καὶ τῶν ἐκ μαρμάρου βαθμίδων ἐξαλείφει ὁ ἐπιτυχὴς βαθὺς σκιασμὸς. Ἐπὶ τῇ εὐκαρίᾳ ταύτῃ παρατηροῦμεν ἐν τέλει ὅτι εἶναι πως ἀναληθὴ τὰ ἐν τοῖς καλλιτεχνικοῖς κύκλοις ἀκουόμενα παράνομα περὶ τῆς δυσκολίας πρὸς εὐρεσιν νέων θεμάτων. Καλλιτέχνης ἱστορικῶς καὶ φιλοσοφικῶς μεμορφωμένος δύναται βεβαίως ν' ἀνέλθῃ λαμπρὰ ἐκ τῶν κλασικῶν ἐποχῶν θεμάτων.

Τοιαῦται αἱ κρίσεις τῆς γερμανικῆς ἐφημερίδος. Εὐχαρίστας δὲ πληροφοροῦμεθα ἐκ τῆς «Κλειούς», ἐξ ἧς παρελάθωμεν καὶ ἀνωτέρω, ὅτι ὁ κ. Ἰακωβίδης μελετᾷ τὴν ἐπέλεσιν νέου ἔργου, περισσώτους τὴν «νοσταλγοῦσαν Ἰριγένειαν», ὅπερ ἠγοράσθη ἀπὸ τοῦδε παρὰ τοῦ μεγάλου ἐν Παρισίῳ καὶ Ἀμερικῇ καταστήματος τῶν κκ. Coupill et Cie.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Δ. ΚΟΥΠΙΤΩΡΗΣ.

Τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα ἀπεβίωσεν ἐν Αἰδηψῷ ὁ καθηγητὴς Π. Δ. Κουπιτώρης, ἄγων τὸ 60^{ον} περίπου ἔτος. Ὁ μακαρίτης Κουπιτώρης ἦτο ὁ δεῦτερος τῶν διδασκῶρων τῆς φιλοσοφικῆς σχολῆς ἐπὶ φιλολογίᾳ τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου ἀπὸ τῆς συστάσεως τούτου, ἀναγορευθεὶς τῷ 1852, λαβὼν τὸν βαθμὸν «ἄριστα». Ἀπὸ τῆς ἀναγορεύσεως του δὲ ὡς διδάκτορος μέχρι τέλους τοῦ βίου διετέλεσε διδάσκων εὐδοκίμως τὴν σπουδάζουσαν νεότητα οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ συγγράφων πονήματα πρὸς διδασκαλίαν, ἀσχολούμενος σῶναμα καὶ περὶ ἄλλα εὐρυτέρου κύκλου καὶ φιλολογικωτέρου ἔργα, μαρτύρια προκείμενα φιλοπονίας ἀληθοῦς καὶ ἀξιοζήλου καὶ ἐπιστημονικῆς ἐμβριθείας. Ἐξέδωκε δὲ 1) Ἀεξικὸν Ἀττινοελληνικὸν εἰς χρήσιν τῶν εἰς τὰ γυμνάσια φοιτῶντων νέων· 2) Μετάφρασιν τριῶν τοῦ Κικέρωνος λόγων, τοῦ Ἀ' καὶ Δ' κατὰ Κατιλίνα καὶ τοῦ ὕπερ Ἀρχίου τοῦ ποιητοῦ· 3) τὸν Κρίτιωνα τοῦ Πλάτωνος, κείμενον, σχόλια καὶ μετάφρασιν ἅρῳν τῶν εἰς τὰ γυμνάσια φοιτῶντων νέων. Πλὴν τούτων δὲ τῶν εἰς τὰ διδασκτικὰ βιβλία ἀναγομένων ἔργων, ἔγραψε, κάτοχος ὢν ἐντιθέως τῆς ἐκκλησιαστικῆς μουσικῆς, φυλλάδιον περὶ τοῦ ρυθμοῦ ἐν τῇ ὁμογραφίᾳ τῆς ἑλληνικῆς ἐκκλησιᾶς, ἐδημοσίωσεν δὲ ὁσαύτως Ἀδύον πανηγυρικὸν περὶ τῆς καθ' ἡμᾶς ἐκκλησιαστικῆς μουσικῆς, κατ' ἐντολὴν συνταχθέντα τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ μουσικοῦ Συλλόγου, οὗ τινος διετέλεσε πρόεδρος.

Ὅ,τι ὁμοῦ κατέστησε γνωστὸν τὸν μακαρίτην Κουπιτῶ-

ρην ἔτι μᾶλλον, ἦτο αἱ περὶ τὴν ἱστορίαν καὶ τὴν γλώσσαν τῶν Ἄλβανῶν εἰδικαὶ αὐτοῦ μελέται. Ἦτο ὁ μόνος παρ' ἡμῖν ἄλβανολόγος μετὰ πολλοῦ ζήλου καὶ διαφέροντος ἐπιστημονικοῦ μελετῶν τὰ κατὰ τοὺς Ἄλβανούς καὶ τὴν γλώσσαν αὐτῶν, ἣν ἐγίνωσκεν ὡς ἄριστα, Ἄλβανὸς ὢν καὶ οὗτος τὴν καταγωγῆν. Ἐν ἔτει 1879 ἐδημοσίωσεν Μελέτην ἱστορικὴν καὶ φιλολογικὴν περὶ τῆς γλώσσης καὶ τοῦ ἔθνους τῶν Ἄλβανῶν εἰς τὸ περιοδικὸν σύγγραμμα τοῦ «Βύρωνος», ἣν ἐξέδωκεν εἰτα ἰδιαίτερος καὶ εἰς φυλλάδιον. Ἐν τῇ μελέτῃ ταύτῃ ἠθέλησεν νὰ διαλευκάνῃ τὸ ζήτημα περὶ τῆς ἀρχικῆς καταγωγῆς τῶν Ἄλβανῶν διὰ τῆς ἐξετάσεως τῶν στοιχείων τῆς γλώσσης αὐτῶν, ἣν θεωρεῖ παναρχαίαν πελασγικὴν, ἢ γραικοῦταλικὴν· θεωρεῖ δὲ τοὺς Ἄλβανούς πανάρχαιον πελασγικὸν ἢ γραικοῦταλικὸν φύλον ἀπὸ τῆς ἑλληνολατινικῆς τῶν ἔθνων ὁμοφυλίας ἀποσπασθὲν πρὸ τῆς ἀπ' ἀλλήλων διαίρεσεως εἰς Ἑλλήνας καὶ Ῥωμαίους καὶ τῆς ἑκατέρων διαίρεσεως εἰς φυλάς. Τῆς πραγματείας τὸ β' μέρος, ἐν ᾧ ἐν λεπτομερείᾳ ἐκτίθενται αἱ ἐκ τῆς γλώσσης ἀποδείξεις, μένει ἔτι ἀνεκδοτὸν ἐπεκαλεῖτο δὲ ἐν τέλει τῆς πρῆτης τοῦ μελέτης ὁ μακαρίτης τὴν συνδρομὴν πλουτοῦ τινος πρὸς ἔκδοσιν αὐτοῦ.

Πρὸ τῆς μελέτης ταύτης ἐξέδωκεν ἐν ἰδίῳ φυλλάδιῳ καὶ μελέτην περὶ τῆς παρ' Ἄλβανούς ἀντωνυμίας τοῦ τρίτου προσώπου κατὰ τὴν διάλεκτον τῶν ἐν Ἑλλάδι Ἄλβανῶν καὶ μάλιστα τὴν τῶν Ἰδραίων. Ἡ τελευταία αὕτη μελέτη γίνεται ἐν συγκρίσει πρὸς τὴν ἑλληνικὴν καὶ λατινικὴν· καταφαίνεται δὲ εἰς ἀμφοτέρους τὰς πραγματείας ἡ πολυμαθεῖα τοῦ ἀνδρὸς καὶ ἡ ἀκριβὴς γνώσις τῆς Ἀλβανικῆς διαλέκτου.

Πλὴν τούτων δὲ κατέλειπεν ἐν χειρογράφῳ Λεξικὸν τῆς Ἀλβανικῆς· ἦτο δὲ ὁ μόνος πόθος αὐτοῦ κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη ἡ ἐκτύπωσις τοῦ ἔργου τούτου, ὅπερ κατέλειπε περατωμένον. Ὁ γράφων δὲ τὰς γραμμὰς ταύτας πολλάκις ἤκουσεν ἀπὸ τοῦ στόματος τοῦ μακαρίτου, ἐπιδεικνόμενος τὸ δγκῶδες χειρόγραφόν του, τὸν μέγαν πόθον τῆς ἐκδόσεως αὐτοῦ.

Διὰ τοῦ θανάτου τοῦ Παναγ. Κουπιτώρη ἡ Ἑλλὰς στερεῖται ἀληθοῦς ἐπιστήμονος καὶ τοῦ μόνου ἄλβανολόγου, ὅστις εὐδοκίμως ἠδύνατο νὰ ἐργασθῇ καὶ ἀντιτάξῃ τὴν γνώμην του, κῦρος ἔχουσαν, πρὸς πᾶσαν ἄλλην ἀντιθέτον δόξαν τῶν Εὐρωπαϊκῶν ἄλβανολόγων.

A. M.

BIBLIA

- 2422. Ἔστι. Ἐκδίδεται κατὰ κυριακὴν. Ἔτος 5'. Τόμος 18', 23 Ἀυγούστου 1881. Ἀριθ. 295 (243). Λεπτὰ 20. Ἀθήνησι, γράφειον τῆς «Ἐστίας», ὁδὸς Σταδίου, ἀρ. 6, 4^{ον}, σελ. 16. Περιεχόμενα: Ὁ ἱατρὸς Ἀντώνιος. [Μυθιστορία Ἰω. Ρουφίνη. Μετάφρ. Ἀγγέλου Βλάχου]. — Ἡ Θεσσαλία ὑπὸ τὴν τουρκικὴν κυριαρχίαν. — Βραδεία τῆ ἀρετῆς. — Ὁ ἄλιος τῶν μεσοκυκλίου. — Ἀθηναϊκά. — Γυναῖκες πυροσβέστειδες. — Δάνειον πνεῦμα. — Ἀλήθειαι. — Σημειώσεις. — Πρακτικαὶ γνώσεις.
- 2423. **Histoire Grecque** par Ernest Curtius, traduite de l'allemand sous la direction de A. Bouché-Leclercq, professeur suppléant à la Faculté des Lettres de Paris. Tome troisième. Paris, Ernest Leroux, éditeur, 28, rue Bonaparte, 1881. Fascicule N° 16. — Souscription à l'ouvrage complet: 35 fr.

ΕΜΒΑΘΡΙΟΝ ΔΙΑ ΚΑΕΙΔΟΚΥΜΒΑΔΟΝ «Alia Vittoria»

συντεθὲν παρὰ τοῦ ἐν Πάτρεις μουσικοδιδασκάλου κ. Ῥαφκῆλ Ρίτση καὶ ἀφιερωθὲν εἰς τὸν αὐτόθι Σύλλογον τῆς ἀλληλοβοηθείας «Ὁμόρου».

Ἀντίτυπα τοῦ μουσικοῦ τούτου ἔργου, κάλλιστα ἐκτετυπωμένα ἐν Μιλᾶνῳ, πωλοῦνται πρὸς ὄφελος τοῦ αὐτοῦ Συλλόγου ἐν τῷ γραφείῳ τῆς Διεκπερικώσεως τῆς «Ἐστίας» ἀντὶ φράγκων 2 ἑκαστον.